

Sygn. akt IV Ca 502/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Jolanta Deniziuk

Sędziowie SO: Mariusz Struski, Mariola Watemborska (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Barbara Foltyn

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2013 r., w Słupsku

na rozprawie

sprawy z wniosku (...) SA w G.

z udziałem Gminy M. S., P. W., B. W., M. R. i J. R.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego
w Słupsku z dnia 31 lipca 2013 r. sygn. akt IX Ns 425/12

postanawia:

1. sprostować oczywistą omyłkę pisarską zawartą w nazwie wnioskodawcy w ten sposób, że wyeliminować zarówno w rurlbrum jak i w sentencji zaskarżonego postanowienia określenie "Oddział w S.";
2. oddalić apelację.

Sygn. akt IV Ca 502/13

UZASADNIENIE

(...) S.A. w G. wniósł do Sądu Rejonowego w Słupsku o ustanowienie służebności przesyłu obciążającą nieruchomość położoną w S. przy ulicy (...), na której, posadowione są stacja transformatorowa i linia energetyczna kablowa, oraz o przyznanie jednorazowego wynagrodzenia z tego tytułu w kwocie 8 520 złotych, a także zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania.

Uczestnik postępowania Gmina M. S. co do zasady nie kwestionowała konieczności ustanowienia służebności przesyłu lecz wskazała, iż w zależności od tego czy służebność zostanie ustalona na prawie własności czy też użytkownika wieczystego, ustanowiona kwota wynagrodzenia powinna przypadać albo właścicielowi tj. gminie albo uczestnikom postępowania. Jednocześnie gmina miasto S. wniosła o zasądzenie kosztów postępowania na swoją rzecz.

Uczestnicy postępowania małżonkowie B. i P. W. oraz M. R. i J. R. ostatecznie wnieśli o ustanowienie służebności przesyłu wyłącznie na prawie użytkownika wieczystego z wynagrodzeniem rocznym płatnym na ich rzecz do końca każdego roku kalendarzowego, oraz o zasądzenie kosztów postępowania na swoją rzecz.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że nieruchomość w S. przy ulicy (...), składająca się z działki gruntu nr (...) stanowi własność gminy miasta S. oraz że jest ona przedmiotem użytkowania wieczystego małżonków P. i B. W. w 1/2 części oraz M. R. w 1/4 części i J. R. w 1/4 części.

Na w/w nieruchomości posadowiony jest budynek stacji transformatorowej murowanej typu (...) (...), oraz przebiegające przez niego linie kablowe.

Ustalił także Sąd I instancji, że działka gruntu nr (...) przylega bezpośrednio do ulicy, bocznej drogi pomiędzy ulicą (...), tj. do drogi publicznej o nawierzchni asfaltowej. Istnieje zatem łatwość w dostaniu się zarówno do samej działki jak i posadowionych na niej urządzeń elektroenergetycznych. Z opinii biegłego E. M. powołanego w sprawie wynika, że wartość służebności przesyłu na prawie użytkowania wieczystego, wynikająca z powstania trwałego ograniczenia w sposobie korzystania z działki wynosi w ramach płatności jednorazowej 13 439 złotych, w ramach wynagrodzenia w formy płatności rocznych 1 478 złotych i wynagrodzenia w formie płatności miesięcznych 123 złotych.

Mając powyższe ustalenia na uwadze Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 31 lipca 2013r. ustanowił na rzecz wnioskodawcy służebność przesyłu na prawie użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej własność Gminy M. S. i będącej w wieczystym użytkowaniu małżonków P. i B. W. w 1/2 części oraz M. R. w 1/4 części i J. R. w 1/4 części, oddalając wniosek w pozostałej części. W punkcie 3. postanowienia Sąd zasądził tytułem opłaty rocznej od wnioskodawcy na rzecz:

- małżonków P. i B. W. kwotę 739 zł;

- M. R. kwotę 369,50 zł;

- J. R. kwotę 369,50 zł.

W kolejnych punktach postanowienia Sąd Rejonowy rozstrzygnął kwestię kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy powołał się na treść art. 305¹ i art. 305² § 1 k.c. – zgodnie z którą nieruchomość można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1, prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu), a jeżeli właściciel nieruchomości odmawia zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a jest ona konieczna dla właściwego korzystania z urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., przedsiębiorca może żądać jej ustanowienia za odpowiednim wynagrodzeniem.

Służebność przesyłu jest ustanawiana na rzecz przedsiębiorcy za odpowiednim wynagrodzeniem należnym od przedsiębiorcy na rzecz właściciela nieruchomości obciążonej. Zgodnie z art. 305² § 2 k.c. właściciel nieruchomości (użytkownik wieczysty) może żądać odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu. Nie ma przy tym żadnych ustawowych „wskazówek”, jak określić wysokość tego wynagrodzenia.

Zauważył przy tym Sąd I instancji, że wynagrodzenie powinno być proporcjonalne do stopnia ingerencji w treść prawa własności, uwzględniać wartość nieruchomości i w takim kontekście mieć na względzie straty właściciela (użytkownika wieczystego) z uszczerpkienia jego prawa. Inwestycja na nieruchomości obciążonej służąca w gruncie rzeczy celom publicznym jest zdarzeniem nieodwracalnym w pewnym przedziale czasu. Przewidywany okres trwałości urządzeń ma więc również wpływ na wysokość wynagrodzenia, którego suma nawet w odległej perspektywie nie powinna przekraczać wartości obciążonej nieruchomości, a jeśli nieruchomość ze względu na głębokość posadowienia urządzeń przesyłowych może być nadal wykorzystywana, suma wynagrodzenia w takiej perspektywie powinna być odpowiednio niższa od wartości nieruchomości. Przy ocenie wysokości wynagrodzenia wskazówką powinien być także sposób wykorzystywania pozostałych nieruchomości właściciela (pozostałej części nieruchomości) oraz rozwój gospodarczy terenów położonych w sąsiedztwie, a ponadto, że na tych terenach urządzenie przesyłowe jest usytuowane, i że w związku z tym ewentualne zamierzenia inwestycyjne właściciela z tych przyczyn mogą być ograniczone.

Zdaniem Sądu Rejonowego w okolicznościach niniejszej sprawy sam fakt konieczności rozstrzygnięcia sporu pomiędzy stronami sprowadzał się w zasadzie, jedynie do określenia wysokości wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu, albowiem uczestnicy postępowania (tak właściciel – Gmina M. S., jak i użytkownicy wieczyści) co do zasady nie oponowali faktowi koniecznego posadowienia trafostacji i przebiegu energetycznej linii przez ich nieruchomości jak i prawu wnioskodawcy do korzystania z nieruchomości w granicach określonych stosownie do treści art. 305¹ k.c.

Mając powyższe na względzie w sprawie powołany został biegły sądowy w osobie doświadczonego i wieloletniego rzeczoznawcy majątkowego Pani inż. E. M., która przygotowała opinię, której wartość jednorazowo wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu na przedmiotowej nieruchomości, na prawie użytkowania wieczystego ustalona została na kwotę 13.439 złotych, a wartość płatną w formie płatności rocznych określiła na 1.478 zł. W ocenie Sądu Rejonowego przedmiotowa opinia jest rzetelna, kompleksowa i kompletna a przy tym oparta na wiedzy i znajomości stosunków panujących na przedmiotowym terenie.

Przy ustaleniu sposobu płatności nie brany był w ogóle przez Sąd wariant płatności comiesięcznych albowiem z uwagi na ilość użytkowników wieczystych byłby on w tej sytuacji całkowicie ekonomicznie nieuzasadniony.

Uczestnicy postępowania wnosili przy tym w toku sprawy, iż najbardziej realne w tym zakresie będzie wynagrodzenia płatne w formie zapłat rocznych. Sąd przychylił się do tego stanowiska dlatego ustanawiając służebność orzekł o wynagrodzeniu z tego tytułu, rozkładając należność 1478 złotych na kwoty odpowiadające wielkości udziałów w użytkowaniu wieczystym.

Odniósł się Sąd Rejonowy także do konieczności ustanowienia w niniejszej sprawie służebności przesyłu na prawie użytkowania wieczystego a nie na nieruchomości. Zdaniem Sądu w okolicznościach niniejszej, sprawy koniecznym było ustanowienie służebności na prawie użytkowania wieczystego, co także wynika z opinii i wyliczeń wskazanych w dokumentacji przygotowanej przez biegłą sądową. Wobec tego, że nie ustanowiono służebności przesyłu na prawie własności, a jedynie wobec użytkowników wieczystych, Sąd Rejonowy oddalił wniosek wobec uczestnika postępowania Gminy M. S. i orzekł o należnych temu uczestnikowi od wnioskodawcy kosztach postępowania.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 i 2 k.p.c., który stanowi, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie, a jeżeli jednak uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów (...).

Stosując regułę wynikającą z norm jak wyżej, oraz mając na uwadze, iż wnioskodawca w istocie przegrał postępowanie w części, należało zdaniem Sądu I instancji częściowo i stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów, proporcjonalnie do wyniku orzeczonego w sprawie, uwzględniając przy tym fakt, iż zaliczka na biegłego uiszczona została w sprawie wyłącznie przez wnioskodawcę do kwoty 1000 zł (stąd orzeczenie jak w punkcie 5), a w pozostałym zakresie należność biegłego pokrył Skarb Państwa (stąd orzeczenie jak w punkcie 6).

Z takim rozstrzygnięciem sprawy nie zgodził się wnioskodawca wnosząc apelację co do punktu 1, 2 i 3 postanowienia, zarzucając zaskarżonemu postanowieniu, naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 305¹ kc poprzez błędne oznaczenie przedsiębiorcy przesyłowego, ustanowienie służebności przesyłu na prawie użytkowania wieczystego nieruchomości obciążonej, nie zaś na nieruchomości obciążonej oraz zasądzenie na rzecz uczestników postępowania rocznego wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wnioskodawca domagał się:

- zmiany pkt 1 zaskarżonego postanowienia poprzez ustanowienie służebności przesyłu na nieruchomości stanowiącej własność Gminy M. S. i będącej w użytkowaniu wieczystym małżonków P. i B. W. oraz M. R. i J. R., położonej w S. przy ul. (...), oznaczonej numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 0,1265 ha dla której prowadzona jest księga wieczysta (...);

- zmianę pkt 3 zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie wnioskodawcy na rzecz uczestników postępowania jednorazowego wynagrodzenia wyliczonego przez biegłego sądowego z zakresu wyceny nieruchomości za ustanowienie służebności przesyłu;

- przyznanie wnioskodawcy zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych

ewentualnie wnioskodawca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Słupsku Wydziałowi Cywilnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jako bezzasadna nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że mając na uwadze treść art. 382 kpc, sąd apelacyjny ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17.04.1998r., II CKN 704/97, OSNC 1998 nr 12, poz. 214). Sąd II instancji nie ogranicza się zatem tylko do kontroli Sądu I instancji, lecz bada ponownie całą sprawę, a rozważając wyniki postępowania przed Sądem I instancji, władny jest ocenić je samoistnie. Postępowanie apelacyjne jest przedłużeniem procesu przeprowadzonego przez pierwszą instancję, co oznacza, że nie toczy się on na nowo.

Zebrany w sprawie przez Sąd I instancji materiał dowodowy pozwolił Sądowi rozpoznającemu apelację na konstatację, że dokonane przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie, w części zaskarżonej apelacją wnioskodawcy było zasadne.

Na wstępie jednak zauważyć należy, że orzeczenie wydane przez Sąd Rejonowy obarczone jest oczywistą omyłką pisarską dotyczącą określenia strony wnioskodawcy poprzez określenie jej jako (...) SA w G. Oddział w S. pomimo tego, że zarówno we wniosku o wszczęcie postępowania jak i późniejszych pismach procesowych wnioskodawca w sposób jednoznaczny określał się jako (...) SA w G.. Z dołączonego do wniosku odpisu z KRS także wynika, że wnioskodawca to (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G.. Wobec powyższego na podstawie art. 350 § 3 kpc z urzędu należało w/w oczywistą omyłkę pisarską Sądu Rejonowego sprostować w ten sposób, że wyeliminować zarówno w rubrum jak i w sentencji zaskarżonego postanowienia określenie Oddział w S..”.

Przed merytorycznym odniesieniem się do wprost sformułowanych zarzutów apelacyjnych należy w pierwszym rzędzie wskazać, że definicja legalna pojęcia służebności przesyłu zawarta jest w 305¹ kc, który stanowi, że nieruchomość można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1, prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń. Przed zmianą Kodeksu cywilnego, dokonaną ustawą z dnia 30 maja 2008 r. (Dz. U. Nr 116, poz. 731), która to weszła w życie w dniu 3.08.2008r., a czyniącą ze służebności przesyłu instytucję kodeksową, w judykaturze i doktrynie panowało przekonanie, że służebność gruntowa była instytucją prawa rzeczowego przystosowaną najlepiej do zaspokajania i obsługi interesów zarówno właściciela nieruchomości, jak i przedsiębiorcy przesyłowego. Jednak z uwagi na jednoczesne zastrzeżenia co do wykorzystania w tym przedmiocie unormowań regulujących „klasyczną” służebność gruntową, zachodziła potrzeba interwencji ustawodawczej mającej na celu dostosowanie służebności gruntowej do wymagań związanych z koniecznością zapewnienia dostępu przedsiębiorcy przesyłowemu do urządzeń posadowionych na cudzych gruntach. W noweli z dnia 30 maja 2008 r. wprowadzono do Kodeksu cywilnego służebność przesyłu, jako rodzaj służebności gruntowej. Różni się ona w kilku istotnych kwestiach od tradycyjnej służebności gruntowej, którą pozostawiono bez zmian, natomiast art. 305⁴ k.c. stanowi, że do służebności przesyłu stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych.

Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy wydający w sprawie postanowienie o ustanowieniu służebności przesyłu nie naruszył prawa materialnego tj. art. 305¹ kpc poprzez nieprawidłowe określenie treści służebności przesyłu.

Najważniejszy zarzut apelacji sprowadza się bowiem do zanegowania przez wnioskodawcę możliwości ustanowienia służebności przesyłu na prawie użytkowania wieczystego. Z uwagi na brzmienie art. 305¹ kodeksu cywilny, w którym mowa jest o możliwości obciążenia służebnością przesyłu nieruchomości pojawiły się opinie, że służebność ta może obciążać jedynie własność nieruchomości. Argumenty te w ocenie Sądu Okręgowego nie są jednak przekonujące.

Warto w tym miejscu zwrócić uwagę na orzecznictwa oraz literaturę dotyczącą służebności gruntowych. Definiujący je przepis art. 285 § 1 kodeksu cywilnego również bowiem głosi, że taką służebnością można obciążyć nieruchomość. Tymczasem powszechnie przyjmuje się, że służebność gruntowa może obciążać prawo użytkowania wieczystego. Teza taka jest zawarta w postanowieniu Sądu Najwyższego z 17 stycznia 1974 r., III CRN 316/73. Stwierdzono w nim, że wieczyste użytkowanie zostało ukształtowane jako instytucja pośrednia między prawną kategorią własności a kategorią tzw. praw rzeczowych ograniczonych. Należy zatem przy trudnościach interpretacyjnych posługiwać się analogią przede wszystkim do przepisów dotyczących treści i wykonywania własności, a więc m.in. również do przepisów o służebności drogi koniecznej. Należy też wspomnieć o uchwale Sądu Najwyższego z dnia 22 października 1968r. III CZP 98/68 w której stwierdzono, że z charakteru użytkowania wieczystego wynika, że należy doń odpowiednio stosować przepisy dotyczące prawa własności, w tym przepisy normujące kwestię tzw. służebności drogi koniecznej. Podobnie wiodący przedstawiciele nauki prawa (Gerard Bieniek, Edward Gniewek) stoją na stanowisku, że użytkownik wieczysty może ustanowić służebność gruntową obciążającą jego prawo. Pogląd ten opiera się na zasadzie rozporządzalności użytkowania wieczystego.

Z uwagi na podobną redakcję przepisów, byłoby niespójne dopuszczenie ustanawiania służebności gruntowych na użytkowaniu wieczystym i negowanie takiej możliwości w przypadku służebności przesyłu. Należy zatem uznać, że służebność przesyłu może być ustanowiona przez użytkownika wieczystego. Może być także przymusowo ustanowiona przez sąd na użytkowaniu wieczystym.

Także komentator dr Katarzyna A. Dadańska w komentarzu do art. 305⁽¹⁾kc - System Informacji Prawnej LEX (Lex Omega) 43/2013 – stwierdza, że podmiotem, który może ustanowić służebność przesyłu jest właściciel (użytkownik wieczysty) nieruchomości, na której urządzenia przesyłowe są lub mają być posadowione (nieruchomości obciążonej). Zdaniem dr. Dadańskiej należy opowiedzieć się za dopuszczalnością ustanowienia służebności przesyłu przez użytkownika wieczystego. W tym jednak przypadku przedmiotem służebności przesyłu nie jest nieruchomość ale prawo użytkowania wieczystego – (G.Bieniek – urządzenia przesyłowe..., s. 58, e. Gniewek, O ustanowieniu służebności przez użytkownika wieczystego, Rejent 2007, nr 2).

Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym przedmiotową apelację przychylił się do tego stanowiska doktryny uznając, że możliwe jest ustanowienie służebności przesyłu, której przedmiotem jest prawo użytkowania wieczystego, choć zgodzić się należy z tym, że służebność gruntowa (a także służebność przesyłu) w istocie nie jest obciążeniem prawa lecz obciążeniem rzeczy.

Na powyższy problem zwróciła uwagę także biegła sporządzająca na zlecenie Sądu I instancji opinię w sprawie ustalenia wysokości wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu. Biegła przywołała stanowisko wyrażone przez SSN Gerarda Bienka z którego wynika, że ustanowienie przez użytkownika wieczystego (któremu z oczywistych względów przysługuje jedynie prawo użytkowania wieczystego a nie prawo własności) służebności przesyłu oznacza, że obciąży on tą służebnością prawo a nie nieruchomość. W praktyce jednak przeważa zdecydowanie stanowisko, że wieczysty użytkownik może ustanowić służebność gruntową, a więc także służebność przesyłu. Mimo wątpliwości należy aprobować taką praktykę z tym zastrzeżeniem, że przedmiotem służebności przesyłu jest wówczas prawo użytkowania wieczystego a nie nieruchomość.

Mając na uwadze w/w stanowisko biegła E. M. określając wysokość wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu wzięła pod uwagę okoliczność, że ustanowiona w sprawie służebnością zostanie obciążone prawo użytkowania wieczystego.

Apelujący wnioskodawca w złożonej apelacji zakwestionował także zasadność ustalenia przez Sąd I instancji rocznego wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu, stwierdzając, że jedynie wynagrodzenie jednorazowe ustalone przez powołanego w sprawie biegłego stanowi należytą rekompensatę za możliwość korzystania z Nieruchomości Obciążonej.

Także z takim stanowiskiem apelującego nie sposób się zgodzić. Służebność przesyłu jest ustanawiana na rzecz przedsiębiorcy za odpowiednim wynagrodzeniem, należnym od przedsiębiorcy na rzecz właściciela (w stosunku do osób trzecich użytkownik wieczysty przyjmuje w istocie pozycję właściciela). Ustawodawca nie wskazał, jak określić wysokość tego wynagrodzenia. Przy jego ustaleniu w niniejszej sprawie Sąd skorzystał z wiadomości specjalnych biegłego sądowego, który wskazał na trzy warianty przyznania wynagrodzenia – miesięczny, roczny i jednorazowy. Sąd wydając zaskarżone postanowienie przychylił się do wniosku uczestników postępowania, wnoszących o przyznanie im wynagrodzenia w formie zapłat rocznych jako najbardziej realnych.

Ustawodawca postanowił najogólniej, że właścicielowi należy się odpowiednie wynagrodzenie w zamian za ustanowienie służebności przesyłu. Wynagrodzenie to co do zasady powinno mieć charakter świadczenia jednorazowego, choć dopuszcza się również postać świadczeń okresowych. Niestety w przepisach regulujących ustanowienie służebności przesyłu nie ma żadnych ustawowych wskazówek, jak określić wysokość tego wynagrodzenia. Wydaje się, że można tu per analogiam sięgnąć do niektórych wypowiedzi doktryny dotyczących wynagrodzenia należnego właścicielowi nieruchomości obciążonej za ustanowienie służebności drogi koniecznej. Generalnie wynagrodzenie z tytułu ustanowienia służebności przesyłu powinno być ustalone na podstawie cen rynkowych, a jako kryteria pomocnicze należy wziąć pod uwagę: zwiększenie wartości przedsiębiorstwa, którego składnikiem stała się służebność (zob. art. 55¹ pkt 3 k.c.), ewentualne obniżenie wartości nieruchomości obciążonej, straty poniesione przez właściciela nieruchomości obciążonej, na przykład w postaci utraty pożytków z zajętego pod urządzenia przesyłowe pasa gruntu. Na wysokość wynagrodzenia będzie miał wpływ zakres ograniczeń własności nieruchomości, w tym uciążliwość ustanawianego prawa dla właściciela nieruchomości obciążonej. Należy wziąć pod uwagę zarówno rodzaj, rozmiar, położenie, właściwość i sposób eksploatacji urządzeń przesyłowych, jak i rodzaj, powierzchnię i przeznaczenie nieruchomości obciążonej.

W ocenie Sądu Okręgowego wynagrodzenie ustalone w punkcie 3 zaskarżonego postanowienia jest wynagrodzeniem odpowiednim, o jakim mowa w art. 305² k.c. Zostało ono ustalone przez biegłą, która stwierdziła, że w przypadku rozłożenia kwoty jednorazowej wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu zapłata ma charakter renty i posługując się wskazanym w opinii wzorem wyliczyła, że wynagrodzenie to winno łącznie (dla wszystkich uczestników) wynosić 1478 zł rocznie. Wnioskodawca nie zdołał przy tym przekonać Sądu ani I ani też Sądu II instancji (nie kwestionując samej wysokości ustalonego wynagrodzenia), że jedynie wynagrodzenie jednorazowe spełnia wymóg odpowiedniego wynagrodzenia, o którym mowa art. 305² k.c.

Mając na uwadze powyższe apelację wnioskodawcy jako bezzasadną na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc należało oddalić.